

41-44.óra Szakmai személyiség fejlesztés

Téma:Az önismeret szükségessége

FELADAT:

1. Kérem az alábbi ismeretanyagot lemásolni!
2. Majd válaszolj a következő kérdésekre az esszé feladat elolvasása után!

ESSZÉ feladat :H. Géza 84 éves. Élettársa hét hónappal ezelőtti halála után az asszony nevében lévő lakásból ki kellett költöznie. Élt hajléktalan szállón, de ott ellopták kevés megtakarított pénzét, hát otthagya. Három hónapot töltött az utcán, onnan került az idősek otthonába, elhanyagolt, leromlott általános állapotban, kiszáradva, kezén gennyedző sebekkel. A megfelelő gondozás-ápolás révén állapota sokat javult, a kéz elhanyagolt sebe gyógyult. Bár a szótlan, csendes természetű ember már két hónapja az otthon lakója, ezen idő alatt azonban még nem sikerült beilleszkednie a közösségbe: kerüli a társaságot, az intézményi programokba nehezen vonható be.

1. Milyen érzéssel beszélgetnél a feladatban bemutatott ellátásra szorulóval?
2. El tudod fogadni, ha neked kellene meggyőzni őt, hogy orvosi ellátásra menjen el veled!
3. Hogyan győznéd meg, mit mondanál neki, hogy meggyőzd az intézményi kapcsolatok részvételére? Ird le max 5 mondatban!

MÁSOLANDÓ:

Az önismeretre, önismereti munkára való igény több forrásból táplálkozhat.

Egyrészt célunk lehet:

- öngyógyító törekvés, hogy saját belső harmóniánkat, nyugalmunkat megteremtsük, belső feszültségeinket csökkentsük,
- másrészt célunk lehet a személyes hatékonyság fokozása,
- harmadrészt a kíváncsiság, a tudatosságra törekvés is

Az önismereti munka feltételezi az egyén aktív, tudatos önmagával foglalkozását. Bizonyos szinten minden embernek szüksége van rá, fontos azoknak a szakmáknak a képviselői számára, akiknek napi munkájához tartozik a más emberekkel való kapcsolatteremtés, kapcsolattartás.

Különösen igaz ez a segítő pályára. Hiszen a segítő miközben a lelki segítséget nyújt, óhatatlanul is saját személyiségét használja munkaeszközüül. Mik lehetnek azok a tulajdonságok, amelyek színvonala a szociális segítő munka sikerét meghatározhatja?

Milyen legyen egy jó segítő személyisége?

- Az, hogy a választott szakterület iránt érdeklődő, abban jelentős tudással rendelkező, ez magától értetődik.
- De éppen ilyen fontos a világra való nyitottság, a kíváncsiság is.

- Legyen képes empátiára,
- érzékenyen viszonyuljon a másik ember problémáira, érzéseire.
- Legyen tisztában saját értékeivel.
- Legyen képes a konfliktushelyzeteket kezelni.
- Rendelkezzen megfelelő kommunikációs készségekkel is. Ez utóbbi különösen jelentős, hiszen a segítő munka a kommunikáción keresztül folyik.

A kommunikáció típusai, csoportosítása

A kommunikáció két fél közötti információcserét jelent. Természetesen ennek, az információcserének különböző típusai lehetnek:

I. Így beszélhetünk **egyoldalú** és **kétoldalú** kommunikációról is. Bár az esetek többségében a kommunikáció kétoldalú, vagyis az adó és a vevő szerepe időnként felcserélődik, mégis előfordulhat, hogy az adó valamiért nem kap visszajelzést, így a kommunikáció egyoldalúvá válik. Ilyen például egy rádióelőadás, ahol az előadó az előadás pillanatában nem tudhatja, hogy a rádióhallgatók hogy reagálnak a szavaira.

II. Az emberi kommunikáció lehet **közvetlen** és **közvetett** is. A közvetlen kommunikáció a „face to face” szemtől szembe kommunikációt jelenti, míg a közvetett kommunikáció valamilyen közvetítőn például a rádióhullámokon, vagy a levélpapíron keresztül zajlik.

III: A kommunikációt a **résztevő felek hatalmi helyzete** alapján csoportosítjuk: így beszélhetünk **szimmetrikus, egyenrangú és aszimmetrikus** kommunikációról is

Az emberi kommunikáció jellemzői

Csepeli György három fontos jellegzetességét emeli ki az emberi kommunikációnak:

A társadalmiasulás. A kommunikáció révén válnak az egy helyen levő személyek „együtt levő” személyekké. Különben, ha nem kommunikálnak, nem kerülnek kapcsolatba egymással, az hogy egy helyen vannak pusztán fizikai tény marad.

A hagyományozódás: kommunikációs eszköztárunk kulturális örökségünk része, jórészt az idősebb generációtól vesszük át.

A kommunikáció személyes előzményei. Ez azt jelenti, hogy a kommunikációt mindig befolyásolják a résztvevő felek élettörténete, előzetes tapasztalatai, és azok a kísérletek, amelyeket a kommunikációs helyzet értelmezésére tesz .

Az **első megállapítás a kommunikáció szükségszerűségére** vonatkozik, és azt mondja ki, hogy egész egyszerűen **lehetetlen nem kommunikálni. Bármit teszünk, ezzel kifejezünk, üzenünk valamit a többi ember irányába.** Hiszen ha elégünk van mindenből, és behúzódunk a sarokba egy fejünkre húzott takaróval, ezzel is közlünk valamit, ha mást nem hát azt, hogy hagyjanak békén.

A **másik éppen ilyen jelentős megállapításuk** szerint a kommunikáció mindig és szükségszerűen **kétszintű.**

Az egyik a tartalmi szint, amiről szó van,

a **másik a viszonymeghatározó szint,** ami pedig a kommunikáló felek egymáshoz való viszonyát fejezi ki.

Ugyanazt a tartalmat, attól függően, hogy kinek mondjuk, jelentősen máshogy fogalmazhatjuk meg. Máshogy kérünk például egy tányér levest, az étteremben egy pincértől, és máshogy a vasárnapi ebéd közben az édesanyánktól...